

ra cảng thì làm sao mà nhầm được chứ ạ! Vừa nói chàng trai vừa vươn tay mở chốt cho cánh cửa xe bật ra: Con mời bố xuống xe ạ!

Ông Đoàn cẩn trọng bước xuống xe rồi mới ngoái lại bắt tay chàng tài xế nhiệt tình và hài hước:

- Ta cảm ơn cháu nhé! Khi nào ta về ta rại ra đây đón xe, cháu lại cho ta quá giang quay về thị xã nhé.

- Vâng ạ! Nhìn thấy con thì bố cứ vậy, con lại xin được rước bố về ạ!

Chờ cho con xe bươn đi rẽ vào khu mỏ than Dương Huy, lúc này ông Đoàn mới nhìn xuống mặt đường, bóng nắng đã thu vào ngắn ngắn, ông đưa tay lên xem đồng hồ: Nhanh nhỉ, ông lẩm bẩm: Xe chạy từ Cẩm Phả vào đây chỉ mất non nửa tiếng đồng hồ, chả bù cho ngày xưa đi bộ muốn rạc cảng đứt hơi, phải lên dốc xuống khe.

Trời chang chang nắng. Nắng cuối hạ đầu thu rải vàng lên như nhuộm mật núi đồi. Quang cảnh núi rừng mà ông từng rất thân quen bỗng thành lạ hoắc như thể vừa bị cải hoán biến đổi. Ông phải ghé vào bóng cây thông đứng cạnh ngã ba đường để nhận lại địa hình mà tìm đường vào Tà Pèn.

Ngày xưa nơi đây còn là rừng nguyên sinh. Màu xanh rừng già che phủ - Một thảm xanh, xanh đến mênh mang, xanh vô tận đất trời. Giờ rừng đã bị chặt phá đến trụi trơ, núi đồi thì xúc gạt lam nham đỏ lôm